

Podivný příběh

Javory

Mezi domy za náměstím slunce nevidím
tam jsi zpíval zářil štěstím stranou od lidí
mezi domy v tichém koutku na kytaru hrál
neměl nic jen starou loutnu, každý se mu smál

Že je příliš malý, tloustne, nechce žádný růst
za to hyzdí i koutky úst
jednou ráno v parném létě známý manažer
náhodou snad možná k tetě místem jiným šel

Rec: To je ta tvář, to je ten hlas z něj hvězda musí být
a záhy smlouvu píše budeš si žít

Nejsi příliš velký, kouř nechce žádný růst
zato prý kráslí koutky úst
a hned příští týden se stává div
všude spousta přátel jak nikdy dřív

Písně zpívá, všichni píší, ten krásnej hlas
z něho kouzlo lásky číší je jedním z nás
filmy točí písně zpívá k ránu chodí spát
na ctitelky z auta kývá, přestal se už bát

Rec: Na každém kroku sám sebe potkává
Tvář jeho zdobí každý krám

Na ulici zástup dívek žádá autogram
běží léta, léta běží, má co chtěl mít
přesto hledá, hledá stěží domov a klid
dneska marně touží ne po štěstí
nebo sám se projít po náměstí
kdo ví že po představení noční silnicí
odjíždí bez zastavení davům běsnícím

Motor se naplno točí, jede, jede sám
jede pryč jen lidem z očí, ano neví kam
není příliš velký, kouř nechce žádný růst
zato prý kráslí koutky úst
příští ráno, ráno, ráno, poblíž města N
leží auto v troskách, v troskách, začíná den
a záhy píší, píší, že tam a tam rádio hlásí, hlásí
zabil se sám

Lidé se táží, táží, říkaj si snad
jak se to mohlo, mohlo, vlastně jen stát